

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: **J. S.**, bytem P., v řízení zastoupené Ing. Jiřím Šperlem, daňovým poradcem, se sídlem Praha 3, Bořivojova 21/2419, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.9.2015, č.j. 32006/15/5200-10424-703916**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 25.9.2015, č.j. 32006/15/5200-10424-703916 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9.800,- Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Ing. Jiřího Šperla, daňového poradce.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.9.2015, č.j. 32006/15/5200-10424-703916, kterým změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 6, ze dne 5.3.2015, č.j. 1487639/15/2006-05402-109565 tak, že podle ustanovení § 113 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) se odvolání zamítá a odvolací řízení se zastavuje. Prvostupňovým rozhodnutím finančního úřadu bylo podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu zastaveno řízení ve věci odvolání mj. proti výzvě k prokázání skutečností č.j. 4427819/14/2006-05402-109565. Odvolání podala žalobkyně jako součást odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2010, 2011 a 2012 vydaným

Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, územním pracovištěm pro Prahu 6, dne 19.12.2014, pod č.j. 6996337/14/2006-52524-110491, 6996264/14/2006-52524-110491 a 6995234/14/2006-52524-110491.

Žalobkyně poukazuje na to, že žalovaný ve svém rozhodnutí pouze změnil odkaz na ustanovení daňového řádu, z čehož je patrné, že Odvolací finanční ředitelství setrvalo na názoru, že odvolání proti výzvě je nepřipustné. Tento závěr považuje žalobkyně v rozporu s platnou právní úpravou ustanovení § 109 odst. 2 daňového řádu i v přímém rozporu s vlastním odůvodněním napadeného rozhodnutí o odvolání. Žalobkyně zdůrazňuje, že odvolání proti výzvě bylo podáno jako součást odvolání proti rozhodnutí o doměření daně, tedy nikoli samostatně. Souhlasí se žalovaným, že odvolací námitky měly být posuzovány v rámci meritorního rozhodování v dané věci. Tato skutečnost však nemá a nemůže mít dle žalobkyně žádný vliv na skutečnost, že ustanovení § 109 odst. 2 výslovně uvádí, že proti výzvám, mezi které nepochybně patří i výzva k podání dodatečného daňového přiznání, se nelze odvolat samostatně, jak je připuštěno u meritorních rozhodnutí, ale odvolání jako takové nijak nevylučuje. Je zcela zřejmé, že zákon obecně odvolání proti výzvám, tedy i u výzvy k podání dodatečného daňového přiznání výslovně připouští, pouze stanoví omezení v tom, že odvolat se nelze samostatně, ale pouze v rámci odvolání proti meritornímu rozhodnutí. Tuto skutečnost ostatně výslovně připouští i žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Pokud tedy daňový řád odvolání proti výzvě připouští, pak pokud je odvolání podáno jako součást odvolání proti meritornímu rozhodnutí, nelze takové odvolání považovat za nepřipustné, ať již dle § 106, nebo podle § 113 daňového řádu, tedy odvolání proti výzvě je podáno v souladu s daňovým řádem a není jakýkoli důvod řízení zastavovat. Zastavení by bylo na místě pouze v případě, že by odvolání proti výzvě bylo podáno jako samostatné podání, např. před vydáním meritorního rozhodnutí. Postupem žalovaného došlo k zastavení řízení ohledně výzvy a v podstatě zůstalo na libovůli odvolacího orgánu, zda se bude odvolací orgán zákonností vydané výzvy zabývat. Došlo tak k podstatnému zhoršení postavení daňového subjektu v odvolacím řízení.

Žalovaný ve vyjádření v podané žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou a uvedl, že žalovaný dosud nevydal rozhodnutí o odvoláních k dodatečným platebním výměrům na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období let 2010, 2011 a 2012, takže toto odvolání směřující proti meritornímu rozhodnutí (o dani) je předmětem dosud probíhajícího odvolacího řízení. Pokud jde o důvody vydání napadeného rozhodnutí, odkázal na jeho odůvodnění. K posouzení podání označeného žalobkyní jako „odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru a předchozím výzvám“ uvedl, že správní orgán I. stupně vedle odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru posoudil podání též jako „samostatná“ odvolání proti výzvám, které žalobkyně v odvolání přesně označila čísly jednacími a daty jejich vydání a kromě toho ještě v závěru podání požadovala, aby byla osvědčena jejich nicotnost. Žalovaný odkazuje na znění § 70 daňového řádu, kde je v I. odstavci uvedeno, že podání je úkonem osoby zúčastněné na správě daní směřující vůči správci daně, ve třetím odstavci je uvedeno, že z podání musí být zřejmé, kdo je činí, čeho se týká a co se navrhuje. Posouzení podání podle skutečného obsahu dle odst. 2 je kompetencí správce daně. Žalovaný je toho názoru, že v daném případě podaného podání se žalobkyně přímo a výslovně domáhá rozhodnutí o odvolání k jednotlivým rozhodnutím, když sama v textu uvedla, že „ve smyslu ustanovení § 109 daňového řádu se tímto odvolávám proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 2011 a současně se odvolávám i proti výzvě k podání dodatečného daňového přiznání ze dne 18.11.2013 a výzvě k prokázání skutečností ze dne 22.7.2014. V závěru podání pak výslovně uvedla „ve smyslu výše uvedeného navrhuji, aby byl napadený platební výměr a předcházející výzvy v plném rozsahu

zrušeny, případně aby byla osvědčena jejich nicotnost“. Žalobkyně tak požadovala, aby bylo rozhodnuto nejen o dodatečném platebním výměru, ale i o výzvách. Žalovaný zdůraznil, že oprávněnost zaslání výzev, jejich zákonnost a postupy správce dani jsou posuzovány v rámci odvolacího řízení (zpravidla odvolacím orgánem) a to v rámci vypořádání se v odůvodnění rozhodnutí s jednotlivými odvolacími námitkami. Ve výroku rozhodnutí o dani (tedy ve výroku meritorního rozhodnutí) nemůže být samostatně rozhodnuto o zrušení, či nezrušení výzev pro jejich nezákonnost. Byť by se v odvolacím řízení shledala výzva nezákonnou, dopady takové nezákonnosti by se řešily v rámci rozhodnutí o samotné dani, nikoli výrokem, který by takovou výzvu (proti které se nelze samostatně odvolat) rušil. Pokud by prvostupňový správní orgán ponechal bez povšimnutí tu část odvolání, která se jevila jako vůle žalobkyni po zrušení výzev předcházejících vydání dodatečného platebního výměru, ponechal by posuzování až v rámci odvolacího řízení proti dodatečnému platebnímu výměru, mohla by se naopak žalobkyně domáhat např. předmětem k opatření proti nečinnosti, stížnosti, či jinak vydání rozhodnutí o zrušení napadených výzev, když takový návrh výslovně uplatnila. Postupem žalovaného žalobkyně ale nemohla být zkrácena na svých právech, neboť jak v rozhodnutí o zastavení řízení, tak i v rozhodnutí žalovaného o odvolání proti němu, je výslovně uvedeno, že odvolací námitky týkající se obou vydaných výzev budou řádně vypořádány v rozhodnutí meritorním, jestliže zákon vylučuje odvolat se samostatně proti výzvě, vylučuje tedy podání řádného opravného prostředku, vylučuje současně jakoukoli možnost takovou výzvu zrušit samostatným rozhodnutím na základě podaného řádného opravného prostředku a vylučuje tak současně možnost přezkoumání takového rozhodnutí v samostatném řízení o žalobě ve správním soudnictví. V odvolacím řízení se ale odvolací orgán musí vypořádat v odůvodnění se všemi uplatněnými námitkami, tedy i těmi, které směřují proti vydaným výzvám, neučinily by tak, byl by důvod pro případné zrušení rozhodnutí odvolacího orgánu soudem na základě podané žaloby proti meritornímu rozhodnutí. Jinými slovy žalobkyně nemůže být zkrácena ve svém právu domáhat se soudního přezkumu „výzev“, ale má tu možnost pouze v rámci žaloby proti meritornímu rozhodnutí o daních.

Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný výslovně souhlasil a žalobkyně na výzvu nereagovala, a proto soud dospěl k závěru, že i ona tímto postupem soudu souhlasí.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 18.11.2013 vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu výzvy žalobkyni k podání daňového tvrzení k dani z příjmu fyzických osob, tedy žalobkyně byla vyzvána k podání dodatečných daňových přiznání k dani z příjmu fyzických osob za jednotlivá zdaňovací období let 2010, 2011 a 2012 v náhradní lhůtě do 15-ti dnů ode dne doručení této výzvy, neboť bylo zjištěno, že na bankovní účty žalobkyně byly v průběhu roku 2011 připsány příchozí platby a hotovostní vklady, které dle správního orgánu měly být zahrnuty do základu daně. V rámci zahájeného doměřovacího řízení byla žalobkyni následně zaslána výzva k prokázání skutečností ze dne 22.7.2014 a dne 19.12.2014 byl vydán dodatečný platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za uvedená zdaňovací období.

Dne 22.1.2015 bylo správci daně doručeno podání označené jako odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru a předchozím výzvám, ve kterém žalobkyně navrhla, aby byl napadený dodatečný výměr a předcházející výzvy v plném rozsahu zrušeny, případně, aby byla osvědčena jejich nicotnost.

Podnět k prohlášení nicotnosti byl vyřízen vyrozuměním odvolacího Finančního ředitelství ze dne 20.2.2015 o odložení podnětu k prohlášení nicotnosti rozhodnutí podle

ustanovení § 105 odst. 5 daňového řádu, neboť odvolací Finanční ředitelství neshledalo, že by byly splněny podmínky nicotnosti rozhodnutí.

Dne 5.3.2015 vydal správce daně rozhodnutí, kterým zastavil řízení zahájené podáním odvolání proti výzvě k prokázání skutečností, neboť dle ustanovení § 109 odst. 2 daňového řádu se proti výzvě k prokázání skutečností nelze samostatně odvolat. Důvody, které daňový subjekt uvádí v odvolání proti napadenému rozhodnutí, budou posouzeny komplexně v rámci odvolacího řízení proti jednotlivým dodatečným platebním výměrům na daň z příjmu fyzických osob. Bude posouzeno, zda výzva byla vydána oprávněně a zejména, zda její případné nedodržení vyvolalo účinky, které ovlivnily napadené rozhodnutí.

Dne 31.3.2015 podala žalobkyně odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým prvostupňové rozhodnutí správce daně ze dne 5.3.2015 změnil, tak, že podle ustanovení § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu se odvolání zamítá a odvolací řízení se zastavuje. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že k zastavení správcem daně došlo dle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, dle kterého správce daně řízení zastaví, jestliže jde o zjevně nepřipustné podání. S odkazem na ustanovení § 109 odst. 2 daňového řádu pak odkázal i na ustanovení § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu, dle kterého správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno, odvolání zamítne a zastaví odvolací řízení, pokud je podané odvolání nepřipustné, nebo bylo podáno po lhůtě. Žalovaný dospěl k závěru, že správce daně neměl postupovat dle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b), ale vzhledem k tomu, že se v posuzovaném případě jednalo o podání opravného prostředku, bylo namístě postupovat dle speciálního ustanovení § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Žalovaný zdůraznil, že v posuzovaném případě byla samostatným odvoláním napadena výzva k prokázání skutečností, z jejíhož poučení je zjevné, že se proti této výzvě samostatně odvolat nelze. Proto správce daně byl povinen postupovat dle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu a odvolání zamítnout pro nepřipustnost. Pokud daňový subjekt napadne výzvu odvoláním v jakékoli fázi daňového řízení, uplatněné odvolací námítky musí být posouzeny až v rámci meritorního rozhodnutí v dané věci. Vzhledem k tomu, že řízení zahájené podáním odvolání proti výzvě by v tomto případě zůstalo formálně neukončené, byl správce daně povinen ukončit řízení postupem dle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Zásadní sporná otázka mezi účastníky je, zda správce daně byl oprávněn zastavit řízení o odvolání proti Výzvě k prokázání skutečností z důvodu, že jde o zjevně právně nepřipustné podání. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že o takové podání se nejedná.

Podle ustanovení § 109 odst. 2 daňového řádu proti rozhodnutí označenému jako výzva, kterým správce daně vyzývá příjemce rozhodnutí k uplatnění práva nebo splnění povinností, se nelze samostatně odvolat, pokud zákon nestanoví jinak.

Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že zákon podání odvolání proti výzvě k prokázání skutečností připouští, přičemž stanovuje omezení v tom, že se nelze odvolat proti výzvě samostatně.

Žalobkyně v projednávané věci podala dne 22.1.2015 na Finanční úřad pro hlavní město Prahu jediné podání nazvané „Odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru a předchozím výzvám“, vždy za každé zdaňovací období, z jehož obsahu je patrné, že žalobkyně vznáší námitky jak proti dodatečnému platebnímu výměru, tak i proti výzvě k prokázání skutečností ze dne 22.7.2014, která byla žalobkyni zaslána správcem daně v průběhu řízení o doměření daně z příjmu fyzických osob za uvedená zdaňovací období let 2010, 2011 a 2012.

Jak soud již shora uvedl, daňový řád v ustanovení § 109 odst. 2 podání takového odvolání proti výzvě výslovně připouští za předpokladu, že nebude odvolání proti výzvě podáno samostatně, ale musí být součástí odvolání, které daňový subjekt podává proti meritornímu rozhodnutí. To znamená, že musí být podáno až po vydání meritorního rozhodnutí a námitky v něm uplatněné musí směřovat jak proti meritornímu rozhodnutí (zde dodatečnému platebnímu výměru), tak i proti výzvě. Z obsahu podaného odvolání soud zjistil, že odvolání podaná žalobkyní obě podmínky splňují. Jednak byla podána až dne 22.1.2015, tedy až po vydání dodatečných platebních výměrů, které byly vydány dne 19.12.2014, a jednak obsahují námitky jak proti dodatečným platebním výměrům tak i proti shora specifikované výzvě k prokázání skutečností.

Z uvedeného je patrné, že žalobkyně výzvu obdržela v průběhu řízení, avšak zcela v souladu se zákonem se proti ní neodvolala a vyčkala vydání končených rozhodnutí. Až teprve po jejich vydání, ve lhůtě pro podání odvolání proti dodatečným platebním výměrům, podala i odvolání proti výzvě k prokázání skutečností. Její postup je zcela v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 daňového řádu, který nepřipouští podání samostatného odvolání proti výzvě, avšak nevylučuje podání odvolání proti výzvě současně s podáním odvolání proti konečnému rozhodnutí. Odvolání žalobkyně proti výzvě proto nelze vyhodnotit jako zjevně nepřipustné, jak učinili správce daně i žalovaný. Správce daně proto postupoval v rozporu se zákonem, pokud řízení zahájené podáním odvolání proti výzvě zastavil dle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu z důvodu jeho zjevné nepřipustnosti. Stejně nezákonného postupu se dopustil i žalovaný, když změnil prvostupňové rozhodnutí správce daně tak, že podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu odvolání zamítl a odvolací řízení zastavil. I podle ustanovení § 113 odst. 1 písm. c) postupuje správní orgán pouze v případě, že je podané odvolání nepřipustné, což odvolání podané žalobkyní, jak soud již shora uvedl, nebylo. Žalovaný tak svým rozhodnutím potvrdil nesprávný závěr správce daně o nepřipustnosti podaného odvolání, a proto je i napadené rozhodnutí nezákonné.

Svůj závěr o nepřipustnosti odvolání proti výzvě dovozuje žalovaný ze svého závěru, který uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to že „v posuzovaném případě byla samostatným odvoláním napadena výzva k podání dodatečného daňového přiznání, z jejího poučení bylo zřejmé, že se proti této výzvě nelze samostatně odvolat.“ Žalovaný ale přezkoumatelným způsobem neodůvodnil, jak dospěl k závěru, že žalobkyně napadla výzvu samostatným odvoláním, když jak soud již shora uvedl, žalobkyně prokazatelně podala obě odvolání současně, tedy jediným podáním, které správce daně převzal dne 22.1.2015, a že je tak její odvolání proti výzvě nepřipustné.

Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný se pouze obecně zabýval následky podaného odvolání, když znovu konstatoval, že není možné podat samostatné odvolání. Přitom zdůraznil, že „z nemožnosti samostatného odvolání ve smyslu § 109 odst. 2 daňového řádu vyplývá, že odvolací námitky směřující proti zákonnosti výzvy a procesnímu postupu při

jejím vydání v průběhu daňového řízení musejí být posuzovány až současně s odvolacími námitkami proti rozhodnutí o vyměření či doměření daně. Samostatné posouzení odvolacích námitek proti zákonnosti výzvy a proti procesnímu postupu při jejím vydání daňový řád vylučuje.“ Tento závěr žalovaného soud nikterak nezpochybňuje, ale ani z něj není patrné, proč se žalovaný domnívá, že žalobkyně podala odvolání proti výzvě samostatně, a tedy nepřipustně. Z obsahu žalobkyní podaných odvolání navíc není patrné, že by se žalobkyně dožadovala vypořádání odvolacích námitek směřujících proti výzvě v jiném než odvolacím řízení proti rozhodnutí o doměření daně.

Žalovaný dále uvedl, že „pokud tedy daňový subjekt napadne výzvu odvoláním v jakékoliv fázi daňového řízení, uplatněné odvolací námitky musejí být posouzeny až v rámci meritorního rozhodnutí dané věci.“ I s tímto závěrem lze obecně souhlasit, ale soud má za to, že na projednávanou věc dopadá pouze částečně. Žalobkyně totiž nenapadla výzvu odvoláním v „jakékoliv fázi“ daňového řízení, ale podala odvolání proti výzvě současně s odvoláním proti dodatečnému daňovému přiznání. Sama se tak dožadovala toho, aby byly její námitky proti výzvě vypořádány v rámci odvolacího řízení proti dodatečnému platebnímu výměru. Ani tento závěr tak nepřispívá k objasnění, proč se žalovaný domnívá, že žalobkyně napadla výzvu samostatným odvoláním.

Městský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že odvolání podané žalobkyní proti výzvě bylo podáno současně s odvoláním proti dodatečným platebním výměrům a není proto nepřipustné. Správce daně postupoval v rozporu s daňovým řádem, pokud řízení o tomto odvolání zastavil pro nepřipustnost podání, když navíc svůj závěr o „samostatnosti“ odvolání proti výzvě nijak neodůvodnil. V rozporu s daňovým řádem rozhodl i žalovaný, když závěr správce daně o nepřipustnosti odvolání žalobkyně proti výzvě potvrdil.

Pro úplnost soud uvádí, že považuje za vnitřně rozporný závěr žalovaného, který na jedné straně uvedl, že odvolací námitky směřující proti výzvě předcházející doměření daně posoudí v odůvodnění rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, a současně dospěl k závěru, že řízení zahájené podáním odvolání proti výzvě by v tomto případě zůstalo formálně neukončené, a proto byl správce daně povinen ukončit řízení postupem dle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Žalovaný tak na jedné straně tvrdí, že je nutné řízení o odvolání proti výzvě zastavit jako nepřipustné, avšak současně poukazuje na nutnost vypořádat odvolací námitky směřující proti výzvě v rámci přezkoumání odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru správce daně. V důsledku tohoto postupu žalovaného vzniká velmi nepřehledná situace, kdy řízení o odvolání proti výzvě bylo zastaveno pro nepřipustnost tohoto odvolání, avšak žalovaný tvrdí, že námitky uvedené v odvolání bude přezkoumávat v rámci odvolacího řízení proti dodatečnému platebnímu výměru. Pokud však bylo řízení o odvolání proti výzvě zastaveno, řízení o odvolání již neběží a není jasné, co bude předmětem tohoto přezkoumání.

Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst.1, odst.4 s.ř.s.), ve kterém je žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst.5 s.ř.s.).

Žalobkyně měla ve věci úspěch a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením žalobkyně daňovým poradcem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč (za převzetí věci, sepis žaloby) a dva režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 6.800,- Kč.

Zástupce žalobkyně není plátcem DPH. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč za podání žaloby. Soud proto přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení ve výši 9.800,- Kč. Tuto částku uložil žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Pokud žalobkyně požadovala i náhradu nákladů za repliku k vyjádření žalovaného, soud jí náhradu za tento úkon nepřiznal, neboť ve spise se žádná replika zástupce žalobkyně reagující na vyjádření žalovaného nenachází.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. září 2016

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu